

Zomerzoektocht 2017 : Abdij van Park

Dit keer nemen we je mee op een wandelzoektocht die je de Abdij van Park en haar omgeving laat verkennen. Alle vragen die we onderweg stellen kun je oplossen door goed rond te kijken. Vergeet wel niet te genieten van dit mooie landelijke gebied op een boogscheut van het stadscentrum.

We beginnen de wandeling aan de hoofdingang van de stedelijke begraafplaats, op het eind van de Nieuwe Kerkhofdreef, naast de Philipssite.

Je kan je auto kwijt op de parking onder de Philipssite, maar je kan hier ook met de bus geraken : vanaf het station neem je dan de Binnenringbus (nr 601) tot aan Halte Parkpoort, in de richting van het station is dat de Buitenringbus (nr 600). Andere bussen die aan deze halte stoppen zijn de nrs. 337 (Leuven-Waver) en 616 (Leuven-Zaventem).

Aan het begin van de Pleinstraat, op nr. 130, stond de kruidenierszaak van de ouders van Hortense Daman. Als 13-jarig meisje raakte ze actief betrokken bij het verzet. Haar broer François hielp h geallieerde soldaten ontsnappen. Hortense smokkelde berichten, wapens en springstof in een verborgen vak van de fietsmand waarmee ze koopwaar uit de winkel leverde. In februari 1944 viel de Gestapo binnen in de woning aan de Pleinstraat. De vader van Hortense werd gedeporteerd naar Buchenwald, Hortense en haar moeder kwam in Ravensbruck terecht. Zij overleefden allemaal het concentratiekamp. Na de oorlog huwde Hortense met de Britse soldaat Syd Clews, die ze als verzetsstrijdster had helpen vluchten naar Engeland. Met haar echtgenoot verhuisde ze naar Newcastle-under-Lyme waar ze in 2006 is overleden.

Je komt op de hoek met de Kerkhofdreef. Hier staat het buurthuis "De Pit".

In 1984 kochten een vijftiental mensen dit huis aan en stichtten zij de vzw. De Pit. Samen met andere vrijwilligers organiseren zij hier maandelijks etentjes (potluck), een speelpleinwerking, aperitiefmiddagen voor de buurt, een jaarlijkse barbecue... Je kan het huis zelf huren voor familie- en kinderfeestjes, personeelsfeestjes, jongerenwerking, vergaderingen, workshops.... Het huis heet de Pit omdat het een plek is waar mensen elkaar kunnen ontmoeten en waar ideeën en initiatieven kunnen groeien.

Sla hier rechtsaf en wandel naar de ingang van de Stedelijke Begraafplaats. Ga daar naar binnen.

De stedelijke begraafplaatsen zijn elke weekdag open van 8 u. tot 15 u.45 en in het weekend en op feestdagen van 8 u. tot 17 u. Honden zijn op de begraafplaats niet toegelaten.

Tot in 1784 werden mensen onder de vloer van kerken, kapellen of bidplaatsen begraven of in de tuinen rond die gebouwen, de kerkhoven!

Om hygiënische redenen, maar ook om de macht van de katholieke kerk te verminderen en ze ondergeschikt te maken aan de staat, vroeg keizerin Maria-Theresia in 1771 aan haar Geheime Raad, een college van rechtsgeleerden, om een dossier samen te stellen over een 'nieuw' soort begraafplaatsen. Het was haar zoon, Jozef II, die in 1784 dat voorstel omzette in wetteksten. Voortaan zou het kerkhof niet meer naast de kerk liggen maar buiten de stadsagglomeratie.

De kerkfabrieken van de 5 Leuvense parochies (St. Jacob, St. Geertrui, St. Pieter, St. Michiel en St. Kwinten) stemden in met een nieuwe locatie tussen de Parkpoort en de Tiensepoort. Het nieuw aangelegde kerkhof zou ommuurd worden, er moest een kruis opgericht worden en een woonhuis gebouwd voor de grafmaker "den welken sal hebben de bewaerensse van het kerkhof". Dat huis staat naast de ingang waardoor je het kerkhof bent binnengewandeld.

Op 14 september 1785 werd de kerkhofgrond gewijd. Zowat een jaar later werd er voor het eerst iemand begraven. Toch zou het nog een kleine 10 jaar duren voor de Leuvenaars gewoon waren aan een begraafplaats buiten de stadsmuren.

Als je het kerkhof bent binnengestapt loop je rechtdoor, door de dreef die leidt naar de kerkhofmuur aan de overkant. Volg die dreef tot tot aan het grote kruisbeeld dat net voor de kerkhofmuur staat.

Sla bij het kruisbeeld linksaf en blijf verder wandelen.

Loop door tot aan de uitgang naar de Tivolistraat, verlaat het kerkhof en ga naar links, in de richting van de Tiensesteenweg.

Neem bijna onmiddellijk de voetgangers- en fietsbrug aan je rechterkant.

Je wandelt over de spoorweg en komt uit in de Brugstraat. Volg die naar rechts.

Wandel verder door de Brugstraat tot aan de hoek met de Ijzerenpoortstraat en de Hoegaardenstraat. Ga hier naar rechts. Je volgt een klein pad dat tussen enkele tuinen doorloopt en uitkomt bij de brug die haar naam aan de straat heeft gegeven.

Steek de spoorweg over via de brug. Volg het wandelpad, in de richting van de abdij die je voor je ziet liggen.

De Abdij van Park is een uitzonderlijk complex omdat ze zo gaaf bewaard gebleven is : niet alleen de kerk en de gebouwen, maar ook het omringende landschap en het rijke interieur, inclusief de kunst- en boekencollecties. Door een gelukkige samenloop van omstandigheden werden de gebouwen na de Franse Revolutie niet afgebroken maar bewaard en na de Belgische onafhankelijkheid terug geschonken aan de norbertijnen. Toen het aantal inwonende geestelijken te klein werd om het hele domein te onderhouden en financieren vonden de norbertijnen verschillende partners om het gebied te behouden en de oude gebouwen te restaureren. Naast de paters zijn er de Vrienden van de Abdij, de stad die het omliggende landschap en de centrale gebouwen in erfpacht heeft, de KU Leuven, de provincie, het Vlaams Gewest, het Agentschap Onroerend Erfgoed en het Centrum voor Religieuze Kunst en Cultuur vzw (CRKC). Allemaal steven ze naar een hedendaagse invulling van de site met respect voor de oorspronkelijke functies en de authenticiteit van het geheel.

Van op deze plek heb je een mooi uitzicht op de achterzijde van de tiendenschuur en de weiden die er op aansluiten. Je herkent ook de bakstenen overblijfselen van de vroegere omheiningsmuur. Ga door de Norbertuspoort de abdij in.

De Sint-Norbertuspoort vervangt de 15de-eeuwse boschpoorte. Voor de poort lag immers het "Parchs binnenbosch", dat rond 1700 grotendeels werd gerooid. Het poortgebouw werd in de 18de eeuw in opdracht van abt de Waerseggere aangepast aan de toen gangbare classicistische stijl. Een beeld van ordetichter Norbertus herinnert je eraan dat je een abdij van norbertijnen betreedt. Het indrukwekkende poortdak werd in 1722 gedecoreerd met vier, nu verdwenen, met bladgoud beklede siervazen. De met houten luiken afgesloten dakkapellen verluchten de grote poortzolder, die gebruikt werd als stapelplaats voor graan en hooi.

Je staat nu op het terrein van het vroegere neerhof van de abdij. Straks kan je daar een paar vragen oplossen maar eerst leiden we je in de richting van de kerk.

De abdij van Park werd gesticht op initiatief van de hertog van Brabant, Godfried met de Baard. In de eerste helft van de 12de eeuw nodigde hij verschillende ordes uit om kloosters te stichten in onontgonnen gedeeltes van zijn hertogdom. In 1125 had hij Benedictijnen een stuk grond gegeven ten noorden van de stad om er de abdij van Vlierbeek te bouwen. Vier jaar later gaf hij de monniken van de nog jonge Norbertijnenorde de beschikking over een gedeelte van zijn jachtpark in het zuidoosten van Leuven.

Twee jaar later, in 1131, woonden er twaalf religieuzen in het nieuwe klooster, het voorgeschreven aantal om een abt te mogen kiezen. De bezittingen van de abdij breidden snel uit, vooral dankzij schenkingen. De abdij kwam in het bezit van meer dan 20 pachthoven en 350 hectaren land : bossen, velden en weiden in meer dan een dozijn Brabantse dorpen. Daarnaast bezat ze ook wijngaarden, molens, steengroeven en een refugiehuis in de Minderbroedersstraat.

De norbertijnen zijn een kloosterorde die gesticht werd in 1121 door de heilige Norbertus van Gennep. Ze worden ook premonstratenzers genoemd omdat hun eerste klooster in de vallei van Prémontré lag, of witheren naar het witte habijt dat ze droegen. De orde verbreedde zich snel door heel Europa. Tegen het einde van de 13e eeuw waren er meer dan 600 norbertijnenkloosters, vooral in Frankrijk, het Duitse Rijk, de Nederlanden, Engeland, Schotland, Spanje en in Oost-Europa. Na een terugval in de loop van de 16de eeuw kende de orde vanaf de 17de eeuw een nieuwe bloei maar daaraan kwam een abrupt einde door de Franse Revolutie. In de tweede helft van de 19e eeuw kende de orde een nieuwe start en vanuit België en Centraal Europa verspreide het Premonstratenzer leven zich langzamerhand over de hele wereld. Wereldwijd leven er tegenwoordig nog 1000 norbertijnen en norbertinessen.

Vorbij de poort zie je aan je linkerkant de dreef die over het kerkhof naar de kerk leidt. Wandel die in en volg hem tot voor de kerk.

Oorspronkelijk stond op dit stuk van het terrein een grote ommuurde boomgaard. Pas in de 2de helft van de 19de eeuw werd dit een begraafplaats die tot op vandaag haar functie heeft behouden. Heel wat Leuvense prominenten hebben hier hun laatste rustplaats gekregen. Je kan op zoek gaan naar de graven van o.a. kanunnik David, monseigneur Ladeuze, Joris Helleputte, monseigneur Luytgaerens, oud-premier de Vleeschauer, rector Piet De Somer, monseigneur Dondeyne en Gaston Eyskens. Ook verschillende kloosterorders hebben hier een concessie: de jezuiten, minderbroeders, dominicanen, assumptionisten, oblaten, jozefieten, arme claren, fransiscanessen van het Heilig Hart, enz.

Naast de kerk staat de pastorie, een 18de-eeuws gebouw dat eerder dienst deed als spreekhuis; hier ontvingen de norbertijnen hun bezoekers: familieleden en vrienden van de kanunniken, mensen uit de omgeving en vreemdelingen. Leken en vrouwen hadden geen toegang tot het kloostercomplex. De In de negentiende en twintigste eeuw werd dit gebouw gebruikt als woning en als pastorie voor de parochie van Sint-Jan-de-Evangelist. Tot in 1998 werd de parochiekerk van Park-Heverlee bediend door een wihet van de abdij.

Sinds de restauratie van 2007 is in het spreekhuis een museum ondergebracht over de de geschiedenis en de spiritualiteit van de Norbertijnen. opvallend rose-rode kleur van de buitengevels is gebaseerd op kleursporen die tijdens de restauratie van het gebouw teruggevonden werden.

Loop rond de kerk; je houdt de dus aan je rechterhand. Net voor je bij de kerkhofmuur komt zie je aan je linkerkant een pad dat eerst onder een doorgang door leidt en daarna uitkomt op een grotere poort in de kerkhofmuur aan de Norbertijndreef. Volg dat pad tot aan de poort.

Verlaat het kerkhof en ga onmiddellijk naar rechts. Je wandelt nu in de Norbertijndreef.

Aan het eind van de kerkhofmuur sla je een pad naar rechts in (aangeduid met een rood-wit GR-teken).

Onmiddellijk na de stichting van de abdij begonnen de norbertijnen met de ontginning van het land dat ze hadden gekregen. In 1281 beheerde de abdij ongeveer 60 ha akkerland. De meeste akkers bevonden zich op de huidige site en werden geëxploiteerd volgens het traditionele drieslagstelsel: één derde van de akkers werd gereserveerd voor voor tarwe en rogge, één derde voor gerst en haver en het laatste derde was braakland.

Ook na de opheffing van de abdij in 1796 bleven het neerhof en de akkers in gebruik. Vanaf de 19de eeuw werd het neerhof verhuurd aan landbouwers die er een gemengd akkerbouw- en veeteeltbedrijf exploiteerden. Het landbouwgebied zou wel nog enkele keren krimpen: voor de aanleg van de spoorlijnen Leuven-Tienen en Leuven-Waver en voor de TGV-lijn. Ook de uitbreiding van het stadskerkhof ging ten koste van landbouwgrond maar er is nog steeds ongeveer 20 ha. beschikbaar.

Wandel verder tot je bij een laag lang hek komt. Neem voor het hek het smalle pad naar links. (Opgelet: soms kan je hier nog verder rechtdoor wandelen. Doe dat echter niet, dat is een doorgang die gebruikt wordt voor een bouwwerf).

Het pad brengt je terug naar de Norbertijnenweg. Wandel daarlangs verder (rechtsaf) tot je bij de vijvers van de abdij komt.

Sla rechtsaf, door het hek, en blijf het pad langs de vijvers volgen.

Het vijvercomplex van de abdij is 12ha groot. In de 13de eeuw groeven de norbertijnen de twee eerste vijvers uit; de twee andere werden rond 1700 aangelegd. De vijvers zijn ondiep en liggen in een rechte lijn achter elkaar. Zij krijgen water van natuurlijke bronnen en van de Molenbeek. Deze vijvers hadden een dubbele functie. Enerzijds waren het kweekvijvers om de abdij van vis te voorzien, anderzijds waren het waterreservoirs die in verbinding stonden met de molenbeek die de watermolen van de abdij aandreef. Nu is het een unieke broedplaats voor vogels.

In dit bron- en waterrijke gebied pompt de Vlaamse Watermaatschappij ook drinkwater op.

Rechts van je zie je een aantal volkstuintjes. De gronden tussen de vijvers en de Abdijstraat werden al in de 19de eeuw gebruikt door de "boerkozen", tuinders die de Leuvense markt voorzagen van groenten-primeurs.

Naar verluidt zou het verzet hier in de tweede wereldoorlog een sabotagedaad hebben gepleegd waardoor plaatsvond én van de wagons van een Duitse trein de eerste vijver indonderde. Daardoor zou men nadien in deze vijver nog weinig vis kunnen kweken.

Sla nog eens rechtsaf. Je houdt de vijvers dus steeds aan je rechterhand.

Je komt uit in de Abdijdreef en gaat daar naar rechts, in de richting van de Sint-Janspoort en de watermolen.

Abt Ambrosius van Engelen bouwde de watermolen in 1534 tegelijk met de kern van de huidige Sint-Janspoort. De watermolen staat op de benedenloop van de Molenbeek en was heel belangrijk voor de abdij. Hier maalden de norbertijnen tarwe, gerst en rogge.

Naast de graanwatermolen was er nog een tweede watermolen waarvan we niet zeker weten waarvoor hij gebruikt werd. Die tweede molen stond naast de brouwerij en werd samen met de brouwerij afgebroken in de 19de eeuw.

Deze molen was in bedrijf tot februari 1963. Daarna werd het gebouw verwaarloosd en stond het bijna op instorten maar enkele jaren geleden werd hij samen met de Sint-Janspoort volledig gerestaureerd. De molen is nog steeds eigendom van de abdij van Park, maar is in erfpacht gegeven aan de stad Leuven. Sinds de heropening in 2014 is hier een brasserie gevestigd en elke 3de zondag van de maand wordt er opnieuw gemalen. De stad Leuven zou het voer voor de dieren in de parken van Leuven hier willen laten malen en de norbertijnen bekijken of ze de abdijbrouwerij terug zouden kunnen opstarten en dan zou de molen opnieuw gerst malen.

Net voor de molen zie je nog altijd een breuk in de oever van de visvijver. Die is veroorzaakt door wateroverlast in 2016.

Je wandelt onder de Sint-Janspoort door.

Vooraan links van de poortdoorgang deelde de portier elke vrijdag aan de armen brood en hutsepot uit. Daarom werd deze poort ook de armenpoort genoemd.

Tot de opheffing van de abdij door de Fransen in 1797, sliep de portier van de abdij, een leek, in een kamer dit poortgebouw. Om acht uur 's ochtends luidde hij een klokje dat de dienaars en knechten van de abdij uitnodigde voor het ontbijt. De poorten bleven daarna geopend tot de avondklok werd geluid : in de zomer, van Pasen tot oktober, om half 9; in de winter om 8 u. Nadat de poorten op slot waren gegaan werden de sleutels aan de abt gegeven die ze in bewaring hield tot de volgende ochtend in bewaring gegeven bij de abt.

Je staat nu terug op het binnenplein van het Neerhof.

De hoeve en de bijhorende gebouwen vormden van bij de stichting de economische-ambachtelijke kern van de abdij. De norbertijnen kozen er een plek voor aan de voet van een natuurlijke helling in de vallei van de Molenbeek.

Het neerhofcomplex stond er al in de middeleeuwen maar wat je vandaag ziet kreeg vorm halverwege de 17de eeuw.

De twee meest in het oog springende gebouwen van het Neerhof zijn de Tiendenschuur en het Wagenhuis.

In de zomer van 1663 begon meester-metselaar Christiaan Boudewijns aan de nieuwbouw van het wagenhuis, met ongeveer in het midden daarvan zes opvallende bogen. Boven de galerij plaatste hij een zeer mooi barok 'duyphuys'.

Als je naar het wagenhuis kijkt herken je eerst, onmiddellijk naast de Sint-Janspoort, het koetshuis van de abt, met een opvallende korfboogpoort. Achter dat koetshuis stond de stal voor zijn rij- en koetspaarden.

Naast het koetshuis was de stal voor de paarden van de provisor. In de 20ste eeuw werd dat verbouwd tot een kleine woning en toen werden er twee vensters aan toegevoegd.

Rechts van de galerij die als remise voor de paarden diende vond je de stal voor de werkpaarden van de hoeve. Je herkent die aan de rondboogdeur en de twee kleine rechthoekige getraliede vensters.

Rechts daarvan stond tot aan het eind van de 18de eeuw een schaapskooi. Die werd in het begin van de 20ste eeuw vervangen door een woning voor het echtpaar dat vanaf dan de abdiyhoeve uitbaatte. Boven de paardenstallen waren ruime graan- en hoozolders. Drie grote rondboogvensters, met telkens erboven een ossenoog, en evenveel barokke dakvensters vergemakkelijkten het laden en lossen van karren en wagens.

Het wagenhuis maakte tot in 1994 deel uit van het hoevebedrijf dat broeder Frans, een norbertijn van de abdij van Park, uitbaatte. Tegenwoordig is het gebouw het hoofdkwartier van Kerk in Nood België.

Abt Libert de Pape noteerde in een rekening dat hij op 5 mei 1663 de eerste steen legde van de huidige grote "langsschuur". Ter herinnering werden onder de steen drie gouden munten ingemetseld.

De tiendenschuur diende om de graanoogst op te slaan. In de dorpen waar de abdij een parochiepastoor afvaardigde, mocht ze als deelname in de kosten de zogenaamde tienden heffen. Dit wil zeggen dat een tiende van alle graanschoven voor de abdij waren. In deze schuur werden onder andere de tienden van de abdij uit de regio Leuven opgeslagen.

In het verlengde van de tiendenschuur, liet abt de Pape in 1653 nieuwe koe- en varkensstallen, met vier ritmisch geplaatste rondboogdeurtjes, bouwen.

Het neerhof bezat een hophof waar bier werd gebrouwen, en een cruythof of moestuin met in de 16de eeuw een wijngaard. Achter de tiendenschuur was de "Lochting", de groententuin van de abdij. Nog altijd worden daar (biologische) groenten geteeld, tegenwoordig door De Wikke. De Wikke is het tuinbouwproject van Wonen en Werken, een samenwerkingsproject tussen 4 Leuvense buurtorganisaties dat mensen uit de kans wil geven een beroep aan te leren of een job te vinden. Fe Wikke boert hier en in de Benedictushoeve in Herent. Op de boerderij werken zowel arbeiders met contract als vrijwilligers. De groenten worden vooral gebruikt voor het samenstellen van wekelijkse groentepakketten voor klanten.

Je merkt dat de restauratiewerken nog volop aan de gang zijn. Daardoor kunnen we je ook niet laten doorwandelen tot bij het eigenlijk kloostergedeelte. Je kan wel een het Provisorenhuis van dichterbij gaan bekijken.

Typisch voor elke grote abdij is de aanleg in zones. Je had eerst een buitenzone met vijvers, landerijen en weiden. Daarna kwam je ij een economische zone met het neerhof. Op de overgang tussen dit functionele bedrijfspand en de sacrale kloosterwereld stond het huis van de econoom van de abdij, de provisor. Daarachter liggen het gastenkwartier waar de gasten van de abdij logeerden onder de hoede van de gastenpater, de vertrekken van de abt en het kloostercomplex.

In 2010 nam de stad Leuven het kloostercomplex in erfpacht voor een periode van 99 jaar. De rest van de abdij had de stad al in erfpacht genomen in 2003. Er werd tussen de stad, de universiteit en de Abdij van Park. De universiteit verbindt zich ertoe om ongeveer een derde van de abdij in gebruik te nemen en voor een even groot bij te dragen in de kosten van de restauratiewerken. De universiteit neemt onder andere het beheer van de bibliotheek op zich.

De restauratiewerken verlopen in verschillende fases. De Maria- en Norbertuspoort, het wagenhuis en het spreekhuis zijn al geruime tijd gerestaureerd. In 2013 werd de restauratie van de daken en de schitterende bibliotheek met stucplafonds van J.C. Hansche afgewerkt, sinds 2014 zijn Sint-Janspoort en de Abdijmolen klaar en in april 2017 werden de restauratiewerken opgeleverd van de westvleugel met de suite van 18de eeuwse salons. Deze salons en de zolderruimte van de westvleugel worden op dit ogenblik ingericht voor het Museum van Religieuze Kunst dat in oktober opnieuw zal open gaan. De restauratiewerken aan de aansluitende zuidvleugel met de prachtige refter met waardevol 17de eeuws stucwerk en kamerhoge schilderijen, zijn volop in uitvoering. De werken aan het gastenkwartier werden aangevat in het voorjaar van 2016. Ondertussen lopen ook onderzoeken naar het unieke ensemble van de gebrandschilderde historische glasramen van Jan de Caumont in de pandgang en naar de schilderijen en geschilderde interieurensembles in het klooster. De restauratiedossiers van de overige gedeelten van het kloosterpand, nl. de oostvleugel en infirmerie en van het provisorienhuis zijn momenteel in voorbereiding.

De pandgangen zullen terug open zijn voor bezoek vanaf 2018, een jaar later volgen de bibliotheek en de refter. In 2022 wordt het einde van de werken verwacht.

Als je de vragen op het binnenplein hebt opgelost keer je op je stappen terug. Je wandelt de abdij uit, eerst opnieuw door de Sint-Janspoort en daarna door de Mariapoort.

Links van je loopt de Molenbeek. De Molenbeek ontspringt in het hoger gelegen Pellenberg, stroomt ten noorden van de abdijsvijvers, en mondt stroomafwaarts uit in de Dijle.

De Mariapoort heette in de middeleeuwen ook slachpoorte, naar de ophaalbrug die het poortgebouw vroeger had over de Molenbeek. Maria was de patrones van de abdij die destijds bekend stond als het conventus sanctae Mariae de Parco. De middeleeuwse poort werd grondig verbouwd 16de en de 17de eeuw. Haar huidige vorm met een poortomlijsting in rococostijl en een monumentaal mansardedak dankt de poort aan een laatste bouwcampagne in 1752.

In 1795 vestigden de Fransen hun militair hoofdkwartier hier in de abdij. De 54 norbertijnen werden in 1797 uit hun klooster gezet en de abdijgebouwen werden openbaar verkocht. Dankzij een vertrouwensman slaagden een aantal leden van de abdijsamenleving erin om de gebouwen zelf te verwerven.

Het zou nog tot 1836 duren vooraleer de abdij terug kon worden opgericht. In 1803 was de abdijsamenleving wel al erken als parochiekerk maar de lang aanslepende onzekerheid over een mogelijke toekomst zorgde voor spanningen en onenigheid in de steeds kleiner wordende abdijsamenleving.

Zware financiële nood verplichtte hen om een deel van het kunstbezit van de abdij te verkopen.

Na een moeizame start kende de abdij tegen het eind van de 19de eeuw een nieuwe bloei. De abdij bleef ook gespaard van oorlogsschade maar de kosten voor het onderhoud en de restauratie van het complex dat in 1940 erkend was als historisch monument bleven een constante zorg.

Met de erfpachtovereenkomst die de abdij aan het begin van deze eeuw afsloot met de stad is de toekomst echter opnieuw verzekerd.

Je wandelt door de Leeuwenpoort.

Op de hoek van de abdijsamenleving met de oude baan van Leuven naar Blanden stond oorspronkelijk een houten draaiboom die de toegang tot de abdij afsloot. In 1725 werd deze houten slagboom vervangen door de huidige monumentale leeuwenpoort. Destijds hing daar nog een zware ijzeren poort aan die in tijden van oorlog kon worden afgesloten.

Je en komt uit op de Geldenaaksebaan. Ga daar naar rechts. Wandel langs de Geldenaaksebaan tot aan het huis nr 39. Sla onmiddellijk daarna het kleine pad naar rechts in.

Het pad eindigt in de Tivolistraat. Ga nu naar links, in de richting van de Philipssite.

Langsheen de spoorweg zie je nog enkele bunkers van de KWlinie. Dat was één van de verdedigingslijnen die net voor de Tweede Wereldoorlog gebouwd werden om België te beschermen tegen een Duitse inval. De linie bestond uit meer dan 400 bunkers en liep dwars door België, van Koningshooikt tot Waver. Vandaar de naam KW-linie.

Sla linksaf bij de Philipssite en wandel in de richting van Sportoase.

De Philipssite maakte oorspronkelijk deel uit van de abdij. Rond 1850 liet de stad een wandelboulevard aanleggen op de vroegere ringmuur en sneed de spoorlijn deze site af van de rest van de abdij. De site zelf werd in de 19de eeuw gebruikt als militair oefenterrein maar rond 1920 gaf de militaire overheid de voorkeur aan een nieuw oefenterrein langs de Zavelstraat in Kessel-Lo. Het nu verlaten terrein werd door 'Louvain Sportif' gebruikt om een betonnen wielerveding te bouwen. Het is op deze baan dat Jef - 'Poeske' - Scherens, lid van de 'Parkse Stoempersclub', zijn allereerste successen behaalde. In 1929 werd de velodroom al terug afgebroken en kwam er een vestiging van de Eindhovense Philipsfabrieken. In deze fabriek met haar kenmerkende Philipstoren werden radio's gemaakt. De fabriek werd in 1989 gesloten en vanaf dan stonden de gebouwen leeg.

In 1997 besloot de stad om het terrein zelf te kopen en er een publieke functie aan te geven. De bekende Italiaanse architect Aldo Rossi en het Belgische bureau De Gregorio & Partners kregen van het stadsbestuur de opdracht om voor de oude industriële site een 'dienstencampus' te ontwerpen. Aldo Rossi overleed in datzelfde jaar maar de site is uitgewerkt volgens de krachtlijnen die hij had uitgezet.

De Philipstoren - waar nu de Federale Overheidsdienst Financiën kantoor houdt - is het hoogste en oudste gebouw van de site en werd volledig gerenoveerd. Alle andere gebouwen werden rond de toren georganiseerd. Tegenover het Philipsgebouw staat het Ubicenter. Dat is een kantoorgebouw dat zijn naam dankt aan internetbeveiliging Ubizen (ondertussen Verizon) die hier haar hoofdzetel had. Het gebouw wordt nu gebruikt door verschillende andere bedrijven.

De centrale as tussen het Philipsgebouw en het Ubicenter voert naar een gebouw dat eruit ziet als een soort hedendaags colosseum : het sportcentrum Sportoase. Het complex is georganiseerd rond een centraal cafe van waaruit je zicht hebt op de sporthal, het zwembad, de fitnessruimte en de vergaderzalen.

Voor Sportoase ga je naar rechts. Je loopt voorbij het politiekantoor en het postsorteercentrum. Je belandt opnieuw op de parking bij de hoofdingang van het kerkhof, het eindpunt van de wandeling.

Noot : Voor de teksten bij deze wandeling werd gebruik gemaakt van verschillende bronnen. De belangrijkste de onuitgegeven eindwerken van Rita Debecker en van Luk Peirlinck voor de opleiding tot toeristische gids, de web site van de Abdij van Park en het themanummer van Openbaar Kunstbezit Vlaanderen over de abdij uit 2008.